

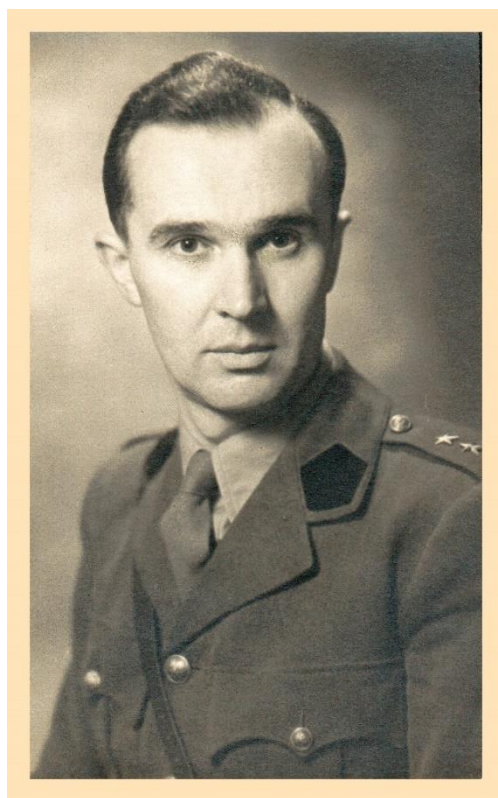

Oskar Halecki Institute in Canada

i TVinterPOLONIA, Calgary, Alberta

zaprasza na pokaz filmu dok. reż. Norberta Rudasia
prod. Centralnej Biblioteki Wojskowej (2020) p.t.

Inż. Wacław Struszyński Polski zwycięzca Bitwy o Atlantyk

Inż. kpt. Wacław Struszyński (1904 – 1980)

**33-cie spotkanie Ottawskiego Dyskusyjnego Klubu Filmowego
PIĄTEK 14 V 2021 o godz. 19-tej (7:00 PM EST) na Zoom platform**

Link: <https://us02web.zoom.us/j/83810764677?pwd=cmN3ZCtldjJ2R3JGalpxSWJiV0NYQT09>

Meeting ID: 838 1076 4677, Passcode: 010661

Proszę podłączyć się już od godz. 18:45

Info: Maciej Jabłoński Tel: (613) 820-1616 E-mail: alexstarza@gmail.com

PROGRAM

Przywitanie

*Słowo wstępne – Kmdr Krzysztof Książek,
Attaché Obrony RP w Kanadzie*

*Wspomnienie o Ojcu - Inżynierze Waławie Struszyńskim –
Pani Ewa Struszyńska-Smithwick*

Film – Inż. Waław Struszyński – Polski zwycięzca Bitwy o Atlantyk

Dyskusja

N.B.

Inż. kpt. Waław Struszyński - ur. 11 VIII 1904 w Wieruszowie k Łodzi - zm. 9 IV 1980 w Calgary, Alberta, Kanada. Wybitny polski inżynier elektryk, specjalista w dziedzinie radiogoniometrii i wynalazca. Urodził się w patriotycznej rodzinie jako syn Marceliego i Walerii z Pohoskich, córki powstańca styczniowego. Dzieciństwo spędził w Moskwie, po odzyskaniu niepodległości w 1918, powrócił z rodziną do Polski. Jego ojciec, Marceł Struszyński był wybitnym profesorem chemii analitycznej i pracował do końca życia na Politechnice Warszawskiej. Waław ukończył znane prywatne Gimnazjum W. Giżyckiego w Warszawie, a następnie wstąpił na Wydział Inżynierii Elektrycznej Politechniki Warszawskiej, którą ukończył z dyplomem inżyniera elektryka w 1929. Był studentem znanego specjalisty prof. J. Groszkowskiego w sekcji prądów słabych. Stypendium poddyplomowe odbył w firmie Marconi w Londynie. Po powrocie do Polski pracował w Państwowych Zakładach Tele- i Radiotechnicznych (PZTiR) w Warszawie w sekcji radionamierzenia, gdzie prowadził prace nad nowoczesnym projektem lotniczego radionamiernika W2L/N w latach 1936-1939. Miał on być zastosowany dla włoskiego wodosamolotu bombowo-torpedowego CANT, zakupionego dla polskiej armii. Wojna uniemożliwiła jego zastosowanie. Wzbudził on ogromne zainteresowanie wywiadów różnych państw. Nawet dokonano włamania w Trieście dla wykonania zdjęć części radionamiernika, co potwierdza, że było to urządzenie klasy międzynarodowej. Produkcja seryjna W2L/N została uruchomiona w 1939, zdołano jednak wyprodukować tylko 6 egzemplarzy z zamówionych 156 urządzeń. Radionamiernik W2L/N współpracował z obrotową anteną ramową o średnicy 25 cm, w specjalnej obudowie w kształcie kropli. Antena ta równocześnie pracując z bezkierunkową anteną samolotu mogła namierzyć z dużą dokładnością radiostację nadającą sygnały oraz podać wskaźnik kursu dla samolotu. Inż. Struszyński był autorem wielu artykułów naukowych w *Przeglądzie Radiotechnicznym* z zakresu anten, namierzenia radiowego i dokładności radionamierników.

Złożony przez niego w 1938 wniosek patentowy *Układ radionamiarowy* uzyskał patent w *Urzędzie Patentowym w Warschau* nr 32442 (już podczas okupacji). We wrześniu 1939 zgodnie z dyrektywą władz wojskowych został ewakuowany razem z personelem PZTiR przez Węgry i Francję do Wielkiej Brytanii. W sierpniu 1940 został przydzielony do pracy w Admiralicji w tzw. Admiralty Signal and Radar Establishment w Haslemere, w hrabstwie Surrey. Pracując tam został kierownikiem tajnego zespołu projektującego nową krótkofalową antenę namiarową (goniometryczną) pod nazwą BF/DF. Antena ta była zainstalowana masowo na okrętach wojennych brytyjskich i również polskich (ORP „Burza”, ORP „Garland” i ORP „Piorun”) i służyła do wykrywania niemieckich łodzi podwodnych (wilczych stad U-bootów) podczas bitwy a Atlantyk. Namiar łodzi podwodnych był możliwy, kiedy wynurzały się na powierzchnię wody by za pomocą radia połączyć się z bazą. Urządzenie to walnie przyczyniło się do zwycięstwa aliantów podczas ciężkich zmagień w Bitwie o Atlantyk. Antena wynaleziona i wyprodukowana przez inż. Struszyńskiego była częścią systemu radiogoniometrycznego HF/DF (High Frequency Direction Finding – potocznie Huff - Duff). Niemcy zdołali skopiować i wyprodukować podobną antenę, i wykorzystywać ją w swoich radionamiernikach *Adcock*. Jednak to nie zmieniło już wyniku zmagień na Atlantyku. W 1948 Struszyński uzyskał dwa brytyjskie patenty nr 601096 i nr 603328, uznane jako przełomowe w środowisku badawczym i przemysłowym, brytyjskim i amerykańskim. Po przejściu z Admiralicji do przemysłu cywilnego, do znanej mu firmy Marconi Research Laboratories w Baddow, w hrabstwie Essex w 1955, kontynuował tam pracę badawczą dla potrzeb marynarki aż do przejścia na emeryturę w 1970. Opracował szereg nowatorskich urządzeń i anten, m.in. dla prywatnego jachtu królewskiego (królowej Elżbiety II i księcia Filipa). W tych latach publikował też swoje prace w pismach fachowych m.in. w *Journal of Institution of Electrical Engineers*, prestiżowym piśmie brytyjskim. Inż. kpt. Waław Struszyński był wybitnym przedstawicielem ok. 5500 fachowców polskiego personelu technicznego ewakuowanego po wrześniu 1939 na Zachód. Z nich sformowano specjalną Grupę Techniczną pod opieką polskiego Rządu RP na Wychodźstwie (z nich wywodziła się grupa ok. 400 inżynierów i techników oraz 265 specjalistów i badaczy akademickich, którzy przybyli do Kanady w latach 1941-1945). Inż. kpt. Waław Struszyński był żonaty z Jadwigą z Dąbrowskich, lekarką dentystką i miał z nią córkę Ewę – absolwentkę Uniwersytetu Warszawskiego, historyka sztuki i konserwatora malarstwa.

www.halecki.org

